

לְחַדְשֵׁי, לדרשה, לומר לך, יש חודש שאתה צריך לחדש הקרבנות, ולהביאם מתרומה חדשה, ולא ממה שבא מתרומת שנה שעברה.^א

והקשו על דברי רבא, שכן דבריו מיישבים מדוע שעירי יום הכפורים ועבודה זרה אינם קרבים לשנה הבאה, שכן שעירים אלו קרבנות ציבור הן, אבל פר יום הכפורים אינו קרבן ציבור, אלא קרבן אהרון, ואם כן, אם חובות שנה זו קריבות לשנה הבאה, יש להניחו לשנה הבאה.

ולא קבלו את תירוצו, שהטעם לכך שגם הפר מת, גזרה משום השעיר, [שאם היו אומרים להניח את הפר, היו טועים להניח גם את השעיר]. והסיבה שלא קבלו תירוצו, כי לא מסתבר שמשום גזרה בלבד, יאמרו להמית את הפר.^ב

ועוד הקשו על דברי רבא, הלא דינו של רבי טבי שקרבנות ציבור באים מתרומה חדשה, הוא מצווה לכתחילה, ואינו מעכב, ואם הביאו מתרומה ישנה יצאו ידי חובה, ואם כן, מאחר שכבר הופרשו הקרבנות הללו, אין להמיתם משום שהופרשו משנה שעברה.

ב. גזירה שמא יאמרו הגורל קובע משנה לחברתה.

רבי זירא רצה לומר, שהסיבה לכך שאין להניח לשנה הבאה את שעיר יום הכפורים שהופרש בשנה זו, ונותר, משום שגורל שמגרילים בשנה זו, אינו מועיל לקבוע את השעיר לשנה הבאה.

ואם היו מניחים אותו לשנה הבאה, היו צריכים לחזור ולהגריל עליו לשנה הבאה, וחששו, שמא יטעו בזה, ויאמרו שהגורל קובע משנה שעברה, ויסמכו עליו, ולא יגרילו שנית בשנה הבאה, ונמצאים מקריבים בשנה הבאה שעיר שעדיין אינו ראוי להיקרב.

והקשו גם על דברי רבי זירא, שכן דבריו מיישבים מדוע שעיר יום הכפורים אינו קרב לשנה הבאה, שהוא טעון גורל ויש לחוש שלא יגרילו עליו שנית בשנה הבאה, אבל פר

^א וגמר שנה שנה מניסן, דכתיב ראשון הוא לכם וגוי'. [רש"י].

^ב (ג) והקשה רבינו יעקב מאורלייני"ש ... ותירץ, דדוקא בהמה דאית לה תקנתא ברעייה, פריך הכי, דהוה לן למיעבד תקנתא ברעייה, אבל בעופות, דלית להו תקנתא ברעייה, שאין פדיון לעופות, ליכא למיפרך הכי. (ב) והקשה ר"י ... ואומר ר"י, דהכא פריך הכי, דדוקא משום גזירה פר אטו שעיר, דשעיר גופיה אינו אלא למצוה בעלמא מתרומה חדשה, ימותו. ולקמן נמי פריך משום גזירה פר אטו שעיר, דשעיר גופיה גזירה שמא יאמרו הגורל קובע משנה לחבירתה ימותו. (ג) אי נמי נראה לי דפריך ומשום גזירה כזו, פר אטו שעיר, דלא דמי כולי האי להדדי, דהאי פר והאי שעיר, האי קרבן יחיד והאי קרבן צבור, ימותו, אבל עופות בעופות, דדמי להדדי בכל מילי, מיחלף, וגורנין שפיר מיתה. [תוס']